

Metamorfoze

Acest drumeag de lespezi încâlciți
Îmi rupe carnea goală și trufașă
Pe urmele a mii de neofiți
Și cu azur durerea mă înfașă.

Nestăvilit' nainte mă îndemn
Urcat pe uriașe crepuscule,
E lumea ca o amforă de lemn
Și fluer în sărăciile-i pătule.

Hei, suflete deapururea hoinar
Oprește la o margine de vară
Și soarele luându-l felinar
Să trecem peste margine afară.

Voi ocără de-acolo, fără cosorog
Acest pământ aidoma cu-o sferă
Și voi scuipa pe mersul lui olog
De brută prăbușită în holeră.

Nu-i voi mai cere niciun duminic,
Nicio tingire doldora de varză
Ci-a ferecat în foame și păcat
Îl voi lăsa să urle și să arză.

Târziu în veacuri, poate, rătăcit
Voi reveni pe urme vechi, halucinat,
Cu altă zestre iar de peticit
Și fi-voi jaguar sau împărat.

*Publicată în „UNIVERSUL LITERAR”,
an I, nr. 10 din 7 martie 1942*